Predica de la Krefeld

Duminică, 7 septembrie 2008, ora 10

Ewald Frank

[…] Amin. Puteţi lua loc. [Fratele Frank transmite salutările fraţilor – n.tr.] Ieri seară am auzit că în adunarea din Abidjan Dumnezeu a făcut lucruri mari şi a atins multe inimi. Au fost atinşi şi reprezentanţii presei şi ai agenţiilor de ştiri iar ţării i-a fost adus la cunoştinţă Mesajul. Acest lucru este, de asemenea, foarte important.

Apoi, salutări deosebite din partea fraţilor noştri din Bokina Faso. Fraţii de acolo mi-au spus că „de şapte ani ne-am rugat sincer ca tu să vii în ţara noastră". Şi când s-a întâmplat, bucuria a fost foarte mare. Noi mulţumim Domnului. La urma urmei suntem purtători ai Mesajului divin, ai Cuvântului lui Dumnezeu care rămâne în veci. Şi încă mai este valabil „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă… Cine vă primeşte pe voi, Mă primeşte pe Mine; şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine*". O trimitere dumnezeiască este şi rămâne lucrarea lui Dumnezeu. Nimeni nu şi-a luat-o pur şi simplu, nimeni nu s-a rugat pentru aceasta – Dumnezeu o dăruieşte celor care au fost rânduiţi la aceasta.

[Fratele Frank prezintă nişte fraţi şi cere unora dintre ei să se roage; are loc şi binecuvântarea unui copilaş – n.tr.].

Puteţi lua loc. Acum, două anunţuri: dacă va vrea Dumnezeu şi dacă nu vine Domnul până atunci, a fost sugerat să mai facem o călătorie în Israel, poate din 13 în 24 aprilie anul viitor. Apoi, am fost vizitaţi de un domn din Turcia, un ghid turistic, care a întrebat dacă sunt printre noi oameni interesaţi să călătorească o săptămână în cele şapte oraşe amintite în Apocalipsa – Efes, Smirna, Pergam, până în Laodicea, ca să viziteze locurile unde au locuit şi au auzit Cuvântul fraţii şi surorile noastre din vremea aceea.

Dragilor, întotdeauna este vorba ca Dumnezeu să-Şi atingă scopul Său cu noi, ca voia Sa să se împlinească prin harul Său – iar noi, în locul acesta avem responsabilitatea să spunem numai ceea ce a spus deja

Dumnezeu în Cuvântul Său. De asemenea, să subliniem, dacă este vorba de lucrurile pământeşti, că fiecare poate să aleagă pentru sine unde să locuiască, unde să lucreze, ce să mănânce şi ce să bea. Fiecare poată să aleagă pentru sine personal sau pentru familia sa. Dar noi trebuie să ascultăm lucrurile scrise de Dumnezeu pentru noi în mod obligatoriu, în Cuvântul Său.

În ceea ce priveşte hotărârea apostolilor, este scris în Fapte 15.27-29: „*Am trimis dar pe Iuda şi pe Sila, care vă vor spune prin viu grai aceleaşi lucruri. Căci s-a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă, să nu mai punem peste voi nici o altă greutate decât ceea ce trebuie, adică: să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate, şi de curvie, lucruri de care, dacă vă veţi păzi, va fi bine de voi. Fiţi sănătoşi*". La aceste cuvinte noi nu mai avem nimic de adăugat. Pentru noi este suficient, şi fiecare poate să mănânce şi să bea ce-i place.

Referitor la partea duhovnicească, avem în Romani 9.28 cuvintele atotcuprinzătoare: „*Căci Domnul va împlini pe deplin şi repede pe pământ cuvântul Lui*".[1] Şi noi avem sarcina de a da mai departe vestirea biblică curată, de a o apăra şi de a purta de grijă ca pe tot pământul toţi să fie aduşi în concordanţă cu Cuvântul şi cu voia lui Dumnezeu. Acest lucru trebuie să înceapă, şi toţi fraţii slujitori să audă următoarele: lucrul acesta trebuie să înceapă între fraţii slujitori pentru ca să poată avea loc unitatea în Biserică. Numai dacă între fraţii slujitori există unitatea în Duhul şi unitatea în vestire, numai atunci această unitate se poate descoperi şi în Biserică.

Am primit un telefon din partea unei surori care a întrebat: „Frate Frank, cât timp să mai fie chinuită Biserica cu problemele pe care el au predicatorii unii cu alţii, cu problemele pe care le provoacă predicatorii pentru că ei vor să fie cineva şi să ştie ceva?" Oricine citeşte 1 Cor. 12.28, Efes. 4 de la v. 11, va vedea că Dumnezeu a pus diferite slujbe în Biserică. Este necesar ca noi să înţelegem că aşezarea din nou care a venit prin slujba făgăduită ce ne-a fost dată, nu este o teorie despre care să filozofăm ci este legată de o realitate divină. Şi anume, Biserica nou testamentară este adusă înapoi [la starea dintâi], totul este aşezat din nou: toate slujbele, toate darurile, toate roadele Duhului să fie puse în rânduială

[1] „Căci Domnul va sfârşi lucrarea şi o va scurta în dreptate; pentru că Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ" – trad. rev.

de Dumnezeu Însuşi în fiecare dintre noi, apoi, de asemenea, în Biserica universală.

Dacă ne întoarcem la slujba fratelui Branham, trebuie să intrăm în detalii: fraţi şi surori, nici nu vă puteţi închipui cât l-a costat pe el să pună pe sfeşnic adevărul biblic şi să fie în opoziţie faţă de toţi ceilalţi în ceea ce priveşte [învăţăturile despre] Dumnezeire, botez… de fapt toate învăţăturile biblice au trebuit vestite din nou pentru că nici chiar trezirile care au avut loc din vremea Reformei – treziri puternice, lucrări adevărate ale Duhului Sfânt – n-au aşezat din nou învăţăturile. Au fost aşezate din nou darurile, dar prin slujba fratelui Branham a trebuit să vină din nou Cuvântul – acelaşi Cuvânt care a ieşit de pe muntele Sionului, din Ierusalim. Prin aceasta el şi-a făcut mulţi duşmani: pe toţi cei care au rămas în învăţătura trinitară, în botezul trinitar, în crezul de la Niceea, dar şi-a făcut şi mulţi prieteni: pe aceia care au ascultat chemarea lui Dumnezeu, care au ascultat ceea ce spune Duhul acum bisericilor. Predicatorii nici măcar nu au vrut să asculte când el a arătat care este locul cuvenit surorilor.

Haideţi să fim sinceri acum: nicio soră nu poate primi ceea ce a spus Pavel decât dacă a murit cu Hristos şi a înviat cu El la o viaţă nouă. Dacă nu s-a întâmplat aşa, sora respectivă se va răzvrăti tot timpul. Dacă citeşti teologia femeilor predicatoare protestante, nu-ţi vine să crezi cum este defăimat Pavel şi cum s-a spus despre fratele Branham că ar fi unul care urăşte femeile, ca şi Pavel. Nu vom pierde vremea acum cu aceste lucruri… Dar numai ca să vedeţi despre ce este vorba acum, şi să vedeţi cât de bine intenţionat este Dumnezeu cu surorile. Nimeni nu mă poate face să cred că Dumnezeu n-a avut intenţii bune cu Biserica şi cu rânduiala în Biserică. Şi Dumnezeu a ştiut că totul este în dezordine şi toţi merg pe căile lor. Ce este greşit dacă Pavel scrie aici în 1 Cor. 11.3 „*Dar vreau să ştiţi că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, şi că Dumnezeu este capul lui Hristos*”? Apoi apostolul spune în v. 8: „*În adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat*”. Să ne întoarcem în grădina Edenului şi să mergem la crucea de pe Golgota. Adam a fost scos din Eva sau Eva din Adam? Răscumpărătorul a fost scos din Biserică, sau Biserica din Răscumpărător, atunci când pe crucea Golgotei coasta Lui a fost străpunsă şi sângele a ţâşnit pentru răscumpărarea şi împăcarea noastră? Dacă Pavel foloseşte asemenea versete, noi trebuie să mergem cu gândul în toate locurile în care Dumnezeu a arătat ceva asemănător în planul Său. Atunci putem

înţelege de ce a scris Pavel astfel. Apoi, dacă ne este descoperit în rânduiala divină prin harul Său, atunci orice problemă este rezolvată şi nimeni nu trebuie să se supere.

Chiar şi punctul subliniat aici de Pavel, că părul lung este dat surorilor ca învelitoare şi acelaşi Pavel spune că este ruşinos ca un bărbat să poarte părul lung - 1 Cor. 11.14. Totul este aşezat în rânduiala divină, nicio împotrivire, nicio răzvrătire ci un acord interior cu ceea ce a spus Dumnezeu. Toţi evangheliştii l-au mustrat pe fratele Branham spunându-i „Îţi ruinezi slujba pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Tu ar trebui să le înveţi pe surori cum să folosească darurile Duhului, nu să le mustri întruna". Iar fratele Branham a spus simplu: „Cum să le învăţ algebra dacă ele nici alfabetul nu-l cunosc?"

Apoi fratele Branham a spus referitor la darurile Duhului că omul poate fi uns cu Duhul Sfânt în domeniul al doilea, iar în adâncul sufletului el nici măcar nu este născut din nou şi mântuit. Acest lucru este scris în predica din care am citit ieri seară – Răpirea. Şi atunci trebuie să tăcem şi să întrebăm: „Doamne, ce vrei să-mi spui prin aceasta?" Ieri vi l-am arătat pe omul care este acum „vedetă" şi pretinde că are o trimitere deosebită şi nici măcar nu se gândeşte să ia Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia este pusă pe planul 2 şi accentul este pus pe „ungere". Acest lucru ne duce la Mat. 24, unde ni se spune că se vor ridica unşi mincinoşi – mincinoşi, dar unşi. Nu putem explica acest lucru, dar ambele [seminţe] cresc pe acelaşi ogor. Duşmanul nu şi-a semănat sămânţa pe alt ogor, nu. Aşa cum scrie în Mat. 13: „*Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între grâu, şi a plecat*". Şi ambele seminţe au răsărit, ambele au crescut până la seceriş şi au primit aceeaşi ploaie. Aşa cum i-a fost arătat fratelui Branham cu ani în urmă… el a pus Biblia jos şi vântul a deschis-o de trei ori la Evrei 6. El a citit şi a închis Biblia din nou şi vântul a suflat a doua oară, deschizând Biblia la Evrei 6, unde este vorba despre ploaia care cade adesea. După aceea fratele Branham a predicat despre aceasta.

Fraţi şi surori, nu după daruri, ci „după roade îi veţi cunoaşte". Şi încă mai este scris: „*ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli şi nu sunt, şi i-ai găsit mincinoşi*" – Apoc. 2.2. Nu pretenţia, ci punerea la încercare, testarea pentru a vedea dacă ceea ce se face şi se învaţă este în concordanţă cu Dumnezeu şi cu Cuvântul Său, cu vestirea originală care a ieşit din Ierusalim.

Acum, câteva versete care ne arată… doar ca să terminăm tema despre neprihănire. S-ar putea citi peste 30 de versete în acest context în

care Pavel mai ales, dar şi Petru, subliniază gândul acesta despre neprihănirea deplină, despre iertarea deplină, despre har şi mântuire. În Romani 8 avem versetele minunate care ne dau învăţătură în această direcţie şi mai mult decât atâta – o siguranţă absolută a credinţei, fără a mai fi loc de îndoială. Este cu neputinţă să te mai îndoieşti. Cap. 8 v. 33: „*Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socoteşte neprihăniţi!*" Neprihăniţi prin credinţa în Isus Hristos, neprihăniţi prin sângele vărsat pe crucea Golgotei. Aşa de sigur cum sângele Mielului lui Dumnezeu a fost vărsat, la fel de sigur noi suntem răscumpăraţi, neprihăniţi în faţa lui Dumnezeu. Da, deja suntem [ca] ajunşi la destinaţie – v. 34: „*Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, şi mijloceşte pentru noi!*" Dacă acum se întâmplă ceva ce noi n-am intenţionat, ceva ce n-am vrut să facem, atunci Hristos este Mare Preot în faţa lui Dumnezeu şi sângele Mielului rămâne pe scaunul îndurării până când este chemat şi mântuit şi ultimul iar noi împreună vom trăi desăvârşirea.

Apoi, din nou în v. 35: „*Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia?*" Cine ne va despărţi? Suntem uniţi cu Dumnezeu pentru veşnicie. Prin harul Lui am primit viaţa veşnică. Şi toţi care au primit sau toţi care au viaţă veşnică vor trăi veşnic. Şi Domnul nostru zice „*Eu le dau viaţa veşnică, în veac nu vor pieri, şi nimeni nu le va smulge din mâna Mea*". El poate să spună „*Iată-Mă, Eu şi copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu*". Moartea lui Isus Hristos s-a meritat pentru toţi fiii şi fiicele lui Dumnezeu, care s-au lăsat mântuiţi.

În Rom. 8.28: „*De altă parte, ştim că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, şi anume, spre binele celor ce sunt chemaţi după planul Său. Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a şi hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulţi fraţi*". Aleluia. Binecuvântat şi lăudat să fie Domnul, Dumnezeul nostru. În Vechiul Testament a fost o promisiune – în Noul Testament avem împlinirea.

V. 30: „*Şi pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniţi, i-a şi proslăvit*". Aţi auzit? „*pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a şi chemat; şi pe aceia pe care i-a chemat, i-a şi socotit neprihăniţi*". Aleluia. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul

nostru. Dumnezeu ne-a dăruit prin harul Său o răscumpărare deplină, desăvârşită pentru totdeauna, iar noi vom fi schimbaţi în chipul lui Isus Hristos, la revenirea Domnului nostru.

Acum, două sau trei versete care vorbesc despre naşterea din nou – pentru ca noi să vedem că din punctul de vedere al lui Dumnezeu, în interiorul nostru trebuie restabilită legătura cu El. Din firea sa, omul este zămislit în păcat, născut în păcat, vine în lumea aceasta despărţit de Dumnezeu. De aceea, 2 Cor. 5: „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine*".

Dar să mergem la 1 Pet. 1.3, apoi v. 22-23: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi, la o nădejde vie*". Pe cât de sigur Mielul lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, a murit pe crucea Golgotei, şi-a vărsat sângele şi şi-a dat viaţa pentru mântuirea, împăcarea şi iertarea noastră, la fel de sigur noi avem garanţia naşterii noastre din nou prin învierea lui Isus Hristos din morţi. A fost îngropat un trup muritor şi a înviat unul nemuritor. „*Unde îţi este biruinţa, moarte? Unde îţi este boldul, moarte?... Dar mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruinţa prin Domnul nostru Isus Hristos!*" – scrie Pavel în 1 Cor. 15.

Aici, în 1 Pet. 1 citim cu un respect profund cuvintele ce ne sunt adresate aici, pe care le şi credem. Fratele Kupfer mi-a spus de dimineaţă, şi ieri: „Dacă ascultăm, Dumnezeu vorbeşte, iar dacă facem cum ni se spune, atunci Dumnezeu lucrează". Este suficient de clar? Am înţeles noi? „Dacă ascultăm, Dumnezeu vorbeşte, iar dacă facem cum ni se spune, atunci Dumnezeu lucrează în vieţile noastre într-un mod supranatural".

1 Pet. 1.22 – vă rog, credeţi pentru voi înşivă, primiţi ca adevăr: „*Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr, v-aţi curăţit sufletele prin Duhul, ca să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută, iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima"*. Avem un AMIN pentru aceste cuvinte? S-a întâmplat cu noi! Dumnezeu ne-a dăruit har ca [în] inimile noastre, [în] sufletele noastre, să ascultăm de adevăr. Nimic nu se poate realiza în neascultare, dar prin ascultare totul este cu putinţă. De aceea Dumnezeu ne-a chemat să ascultăm adevărul. El ne-a curăţat, ne-a sfinţit, şi ne-a rânduit la o dragoste neprefăcută. Apoi, porunca: „*iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima*". N-a spus Domnul nostru că „*Prin aceasta vor cunoaşte toţi că sunteţi ucenicii Mei, dacă veţi avea dragoste unii pentru alţii*"? Dragostea dăruieşte, şi dăruind nu sărăceşte ci se

îmbogăţeşte. Dacă noi am dăruit ceva, am pierdut banii, am pierdut şi cadoul - da, dar dacă Dumnezeu ne dăruieşte ceva, nouă ne rămân ambele şi astfel devenim mai bogaţi.

Iar aici spune în v. 23: „*fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sământă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac*". Fraţi şi surori, vă rog în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, să credeţi personal acest Cuvânt, credeţi-l ca [fiind] adevăr; nu doar să-l citiţi, ci mulţumiţi Domnului pentru el, şi spuneţi „Acest lucru s-a întâmplat cu mine. Eu am primit sământa Cuvântului lui Dumnezeu, şi această sământă divină a răsărit în mine şi eu am fost născut din nou datorită acestei seminţe dumnezeieşti, prin Cuvântul viu şi care rămâne în veci". Aveţi cu toţii un Amin la aceasta?

Fraţii noştri din dreapta mea sunt cuplaţi în interiorul lor. Poate noi nu avem mentalitatea lor şi nu ne exteriorizăm aşa de mult, dar în inima voastră să aveţi un acord interior la Cuvântul lui Dumnezeu şi spuneţi „Doamne iubit, aşa cum este scris aici, aşa s-a întâmplat cu mine". Dovada este în 1 Cor. 2.14 şi multe alte locuri: „*Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; şi nici nu le poate înţelege, pentru că trebuie judecate duhovniceşte*". De ce înţelegeţi voi? De ce aţi primit voi intrare la aceste lucruri, la tainele cele mai adânci ale lui Dumnezeu? De ce? De ce v-a fost vouă descoperit Mesajul? Pentru că Cuvântul predicat a căzut şi a rămas în inima voastră şi Duhul Sfânt a descoperit Cuvântul predicat şi învăţat. Vi l-a descoperit personal prin harul Său. Şi atunci nu mai este mesajul lui Pavel sau al fratelui Branham, ci este mesajul divin care ni se adresează tuturor. Şi noi am recunoscut că Dumnezeu a folosit întotdeauna gura oamenilor, că El a dat însărcinări, a dat trimiteri, ca planul Său de mântuire să poată fi predicat. Vă rog primiţi-o, credeţi-o, şi să vă fie dăruită într-o măsură deplină.

Citesc din nou v. 23 şi vă rog pe toţi, chiar dacă în tăcere, să spuneţi AMIN, ca o confirmare: „*fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sământă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu*". Spuneţi AMIN. Nu am fost născuţi din voia noastră, ci după cum scrie aici, prin Cuvântul viu, prin Cuvântul lui Dumnezeu care rămâne în veci. Apoi omul lui Dumnezeu aminteşte Cuvântul din Isaia 40 şi scrie: „*Căci orice făptură este ca iarba, şi toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă şi floarea cade jos, dar*

Cuvântul Domnului rămâne în veac". Apoi urmează: „*Şi acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*" - Cuvântul care a fost la început este predicat ca Evanghelie, Cuvântul care a fost aşezat în noi ca sămânţă divină pentru ca naşterea din nou prin Duhul să poată să aibă loc.

Noi am spus-o de multe ori aici, înainte: cum s-a făcut trup Cuvântul? Cum? Mariei i-a fost dată făgăduinţa, ea a primit Cuvântul şi Duhul Sfânt a umbrit-o, iar Cel ce s-a născut din ea a fost numit Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu a fost descoperit în trup, îndreptăţit în Duh – cum îi scrie Pavel lui Timotei în cap. 3. „*Cuvântul Domnului rămâne în veac*. *Şi acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie*".

Să citim şi din Iacov 1.18: „*El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvântul adevărului, ca să fim un fel de pârgă a făpturilor Lui*". Isus Hristos este Cel întâi născut, zămislit prin Duhul lui Dumnezeu, după trup. El era deja Domnul, de la început. O puteţi citi în Ioan 8, când cărturarii i-au spus „*N-ai nici cincizeci ce ani, şi ai văzut pe Avraam!* " Şi Domnul nostru a dat răspunsul corect. Haideţi să citim, ca toţi să ştie că Domnul Noului Testament, al Noului Legământ, este Acelaşi Domn al Vechiului Legământ. În Vechiul Testament Numele Său era YAHWEH, „Cel ce există veşnic". În Noul Testament, Numele Său este YAHSHUA, adică YAHWEH MÂNTUITORUL. Vom vorbi altă dată despre aceasta. Dar aici, este inclus cuvântul evreiesc YAH. Nu intrăm acum în detalii.

Daţi-mi voie să citesc din Ioan 8.30: „*Pe când vorbea Isus astfel, mulţi au crezut în El. Şi a zis Iudeilor, care crezuseră în El…*". O afirmaţie foarte importantă! Nu s-a adresat tuturor iudeilor, ci celor care crezuseră în El, care primiseră cuvântul Lui, care L-au primit pe El. Lor le adresează El aceste cuvinte: „*Dacă rămâneţi în cuvântul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi*". Acest verset ar trebui să fie menţionat în fiecare scrisoare circulară, scris cu litere mari şi groase. „*Dacă rămâneţi în cuvântul Meu,* în adevărul Meu, *veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi*". Noi avem sarcina nu doar de a umbla pe calea îngustă a mântuirii, nu doar să predicăm mânuirea, vindecarea, neprihănirea, întoarcerea la Dumnezeu, naşterea din nou, botezul şi tot ce mai ţine de acestea, ci avem şi sarcina de a apăra Cuvântul adevărului, în faţa Dumnezeului nostru. Şi o spun cu adâncă durere pentru ceea ce s-a făcut din afirmaţiile fratelui Branham, pentru învăţăturile străine care au fost inventate – acest lucru este strigător la cer! Mai ales când cineva spune că sunt 27 de învăţături

despre cele şapte tunete… atunci eu trebuie să spun că niciuna din ele nu vine de la Dumnezeu şi niciuna din ele nu este corectă. Atunci sigur că urmează şi clipa când fraţii care-l urmează pe Branham (dar care nu sunt gata să-L urmeze pe Isus Hristos, care nu sunt gata să ia Cuvântul lui Dumnezeu ca autoritate finală, ca absolut) spun în lumea întreagă: „Fratele Frank este împotriva profetului. El nu spune ce a spus profetul". Nu vă faceţi griji, scriu acum în scrisoarea circulară. Numai harul nu m-a lăsat să înţeleg greşit vreo afirmaţie a fratelui Branham şi, de asemenea, vreun verset biblic – pentru că eu a trebuit să aduc Mesajul şi Cuvântul la un numitor comun, şi nu accept nicio împotrivire. Totul putea fi spus într-o armonie dumnezeiască, totul a fost pus în ordine.

Apoi urmează răspunderea pe care o am eu şi pe care niciunul dintre voi n-o poate înţelege: răspunderea legată de însărcinarea de a merge din oraş în oraş pentru a predica Cuvântul lui Dumnezeu, nu de a-l răstălmăci, sau de a răstălmăci spusele fratelui Branham, ci de a predica acelaşi Cuvânt aşa cum ne este lăsat în sfânta Scriptură.

Trebuie s-o amintesc de repetate ori, chiar dacă nu-mi face plăcere: dacă am avut nişte trăiri personale, nişte îndrumări şi călăuziri directe în legătură cu predicarea Cuvântului… am spus-o mai înainte aici: pe vremea aceea, în Marsilia, am fost întrebat pentru prima dată despre cele şapte tunete. M-au întrebat fraţii din Armenia. Am fost nevoit să le spun că nu ştiu. Ne-am luat la revedere şi am urcat în camera în care am rămas peste noapte. A doua zi de dimineaţă, când m-am uitat la ceas (azi am la mână acelaşi ceas pe care-l purtam şi atunci, un ceas care n-are nevoie de baterie), după această trăire puternică, era 5 fără 5 dimineaţa. Dar nimeni dintre voi nu-şi poate închipui cu ce putere răsună glasul Domnului. Îţi trece prin toate oasele. Şi Domnul mi-a spus „Robul Meu, ridică-te şi citeşte 2 Tim. 4. Vreau să-ţi vorbesc". Am citit 2 Tim. 4 de la v. 1 la 5. Apoi am luat-o de la capăt. „*Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos Isus, care are să judece viii şi morţii, şi pentru arătarea şi Împărăţia Sa: propovăduieşte Cuvântul, stăruie asupra lui la timp şi ne la timp...*" Cunoaşteţi cu toţii 2 Tim. 4. „*Căci va veni vremea când oamenii nu vor putea să sufere învăţătura sănătoasă; ci îi vor gâdila urechile să audă lucruri plăcute, şi îşi vor da învăţători după poftele lor*". Şi porunca „*propovăduieşte Cuvântul*". Ceea ce au spus cele şapte tunete nu a fost scris, nu a devenit o parte din Cuvântul lui Dumnezeu şi nu va fi predicat niciodată. Şi acum eu stau în opoziţie faţă de toţi fraţii din cadrul Mesajului, indiferent de direcţiile în care merg ei.

Aş putea să spun ca Pavel în 1 Tes.: „*Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului*”. Iar dacă cineva din lumea întreagă pretinde că are descoperirea celor şapte tunete, este în rătăcire, a fost dus în rătăcire, şi-a pierdut cu adevărat orientarea.

Dacă în Apoc. 10 se aude glasul din cer şi porunceşte: „*Pecetluieşte ce au spus cele şapte tunete, şi nu scrie ce au spus!*” atunci cum rămâne? În cap. 1 i s-a poruncit „*Scrie dar lucrurile, pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt şi cele care au să fie după ele*” iar acum i se spune din cer „*Pecetluieşte ce au spus cele şapte tunete, şi nu scrie ce au spus!*”. Atunci trebuie citit Apoc. 1.3: „*Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei profeţii, şi păzesc lucrurile scrise în ea!*” Pentru mine Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci valabil. Iar dacă noi arătăm aceste lucruri, suntem înţeleşi greşit de către cei care nu respectă Cuvântul. Dumnezeu ne-a dăruit în inimile noastre respectul [pentru Cuvântul lui Dumnezeu]. Şi cum am citit în Petru, noi am primit sămânţa Cuvântului şi am fost născuţi din nou la o nădejde vie, la fel de sigur precum a înviat din morţi Isus Hristos. Şi o spun din nou: aceasta este legătura dumnezeiască, de la El spre noi şi de la noi spre El, prin Cuvânt şi Duh, pentru că noi am primit Cuvântul în noi ca pe o sămânţă divină. Toţi aceia care au primit în ei o rătălmăcire, nu vor mai avea legătura cu Cuvântul. Oricine are legătură cu o răstălmăcire îşi pierde legătura cu Dumnezeu. Şi oricine are legătura cu Dumnezeu şi cu Cuvântul Său, nu-şi mai bate capul cu nicio răstălmăcire.

În următoarea scrisoare circulară doresc să public o mică fotografie cu cele cinci predici pe care mi le-a dat fratele Branham în 1958 când a spus „Tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj”. Fratele Branham a împuşcat el însuşi această zebră, vânător fiind, şi în 1965 a mai fost un frate care a stat pe această piele de zebră când fratele Branham a spus ultima rugăciune pe această piele de zebră. El era foarte necăjit că nu i s-a permis să predice şi s-a rugat ca Dumnezeu să deschidă o cale ca Mesajul să intre în această ţară. Acest frate, Sidney Jackson care a organizat toate adunările, mi-a adus aminte că stăteau pe această piele de zebră când s-a rugat fratele Branham. Şi unul dintre aceşti fraţi care au stat pe această piele la ultima rugăciune, mi-a spus în Johannesburg: „Frate Frank, tu nu predici Mesajul!” Eu am întrebat: „De ce nu?” Răspunsul lui a fost: „Pentru că nu predici cele şapte tunete şi cele şapte tunete sunt mesajul”. L-am întrebat în ce constă descoperirea celor şapte tunete. Şi el a spus „Este o taină”. Când l-am întrebat ce taină este, a spus:

„Este o descoperire adâncă”. Când l-am întrebat ce este această descoperire, n-am avut de ales decât ca, în lacrimi, să-mi las acolo ceaşca de ceai şi să cer unui frate să mă ducă înapoi la hotel.

Fraţi şi surori, cineva s-ar fi putut ruga cu fratele Branham, ar fi putut merge la vânătoare şi la pescuit cu el, şi ar fi putut fi cu el în adunări: legătura noastră nu este cu omul, ci cu Isus Hristos, Domnul nostru. Şi Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. De aceea, primiţi-l, acceptaţi-l.

Multe lucruri ar mai trebui spuse… Haideţi să cuprindem. Dumnezeu vrea să aşeze din nou totul, vrea să pună totul în ordine, în fiecare personal, în Biserică, ca să existe o atmosferă în care Dumnezeu să se simtă ca acasă. Unde este cuvântul din profetul Isaia care spune „*Eu voi proslăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele*”? Isaia 60.13. „*Fiii asupritorilor tăi vor veni plecaţi înaintea ta, şi toţi cei ce te dispreţuiau se vor închina la picioarele tale; şi te vor numi ‚Cetatea Domnului', ‚Sionul Sfântului lui Israel*”. Domnul Dumnezeu se va ocupa de aceasta. Noi nu vom fi dezamăgiţi. Aşa cum am citit în Romani, Domnul însuşi îşi va desăvârşi lucrarea. Să mai citim o dată Rom. 9.28: „*Căci Domnul va împlini pe deplin şi repede pe pământ cuvântul Lui*”.[2] Pentru aceasta nu trebuie să învie niciun profet. Nu dorim să intrăm în detalii în punctul acesta, ci îi mulţumim lui Dumnezeu pentru orientarea limpede şi curată în Cuvântul Său. Mulţumim lui Dumnezeu că noi niciodată n-am dorit să ne ridicăm cu vreo „învăţătură” sau „descoperire” prin care să devenim renumiţi - nici măcar o singură dată, în toţi aceşti ani. Noi am vestit Cuvântul curat, am semănat sămânţa divină curată şi toţi cei care sunt rânduiţi la viaţa veşnică primesc Cuvântul.

Şi aşa cum am citit, primiţi-o ca pe o realitate dumnezeiască: noi suntem născuţi din nou la o nădejde vie, prin puterea învierii lui Isus Hristos din morţi. Niciunul dintre noi nu ar fi avut acces la tainele lui Dumnezeu, pentru că omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu. Pe cât de sigur Dumnezeu a putut să-l folosească pe fratele Branham ca să-i descopere tot planul lui Dumnezeu, la fel de sigur Dumnezeu ţi-a dat ţie şi mie harul să înţelegem şi să credem întreg planul lui Dumnezeu, şi să ne fie descoperit.

---

[2] [2] „Căci Domnul va sfârşi lucrarea şi o va scurta în dreptate; pentru că Domnul va face o lucrare scurtă pe pământ” – trad. rev.

Fiţi sinceri: a mai rămas vreo întrebare? Nu! Toate au primit răspuns, iar Domnul va continua să ne conducă din claritate în claritate până vom sta desăvârşiţi înaintea lui Dumnezeu. În prezent noi mai purtăm sămânţa scumpă, iar când va fi chemat ultimul, Domnul se va ridica şi-şi va sfârşi[3] lucrarea de răscumpărare aşa cum a sfârşit-o pe cea de creaţie. Noi avem garanţia că o vom trăi prin harul Său.

Lui, Dumnezeului Atotputernic să-I fie adusă lauda şi cinstea pentru călăuzirea Duhului Său Sfânt, pentru că ne-a introdus în Cuvânt, în planul de mântuire, în taine. Mulţumiri pentru privirea de ansamblu care n-a fost descoperită astfel niciodată înainte. Urechile voastre, ochii şi inimile voastre sunt binecuvântate pentru că văd, aud şi cred ceea ce ne-a descoperit Dumnezeu în vremea aceasta.

Acum un ultim cuvânt pentru toţi cei care doresc să fie botezaţi. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Din ziua Cincizecimii, din ziua întemeierii Bisericii nou testamentare, toţi cei ce s-au întors la Dumnezeu, cei ce s-au pocăit şi toţi cei ce au crezut au fost botezaţi în Numele Domnului Isus Hristos. La fel botezăm şi noi, în conformitate cu învăţătura şi practica apostolilor, în Numele Domnului Isus Hristos în care Dumnezeu ni s-a descoperit ca Tată în ceruri, în singurul Său fiu zămislit, pe acest pământ, iar în Biserică prin Duhul Sfânt. Dumnezeu deasupra noastră, Dumnezeu cu noi şi Dumnezeu în noi. Trei descoperiri ale aceluiaşi Dumnezeu pentru a-şi încheia planul Său de mântuire, şi pentru a ne cuprinde şi pe noi în acesta.

Lui, Dumnezeului Atotputernic să-I fie adusă lauda şi cinstea, slava şi închinarea, acum şi în veci. Amin. Să ne ridicăm. Poate cântăm „Doamne, vorbeşte-mi”. […]

Dacă Domnul ne-a vorbit prin Cuvântul Său, atunci spuneţi pur şi simplu „Amin”. Dacă voi credeţi că El ne-a dat puterea, spune-ţi „Amin”. Dacă credeţi că Cuvântul Său a căzut în noi ca sămânţă spune-ţi „Amin”. Şi dacă credeţi că prin acesta noi suntem născuţi din nou, nu doar că vom fi, spune-ţi „Amin”. Binecuvântat şi lăudat să fie Domnul, Dumnezeul Atotputernic.

Înainte de a ne ruga, daţi-mi voie să întreb dacă în mijlocul nostru există cereri deosebite - poate fraţii şi surorile noastre din ţările vecine sau din ţara noastră, indiferent de unde ar putea să fie… nu luaţi nicio povară cu voi acasă. Cum spune poetul de cântare, „puteţi arunca asupra lui Isus

[3] Sau: desăvârşi – n.tr.

orice povară, vă puteţi încrede în El ca într-un prieten; El dă biruinţă, El dă binecuvântare" şi veţi vedea răspunsul. Dumnezeu răspunde la rugăciuni. Avem făgăduinţa că acolo unde sunt adunaţi doi sau trei în Numele Lui, El este în mijlocul lor. Şi orice am cere, ne va fi dăruit.

În timp ce ne aplecăm cu toţii capetele şi rămânem în rugăciune tăcută, daţi-mi voie să întreb dacă cineva are vreo dorinţă deosebită; ridicaţi mâna. Da, într-adevăr, pretutindeni sunt cereri deosebite. Dar cine nu are, pe acest pământ? Şi situaţia nu se îmbunătăţeşte, ci se înrăutăţeşte. Fie în viaţa de zi cu zi, indiferent unde ar fi, sunt probleme. Şi haideţi să fim sinceri: în toate familiile, în toate căsniciile, pretutindeni este aşa cum n-a mai fost niciodată. Niciodată n-a mai fost aşa pe pământ. Niciodată. În ţara noastră, tot la a treia familie întâlneşti un divorţ, sunt consimţite căsătorii între persoane de acelaşi sex. Sodoma şi Gomora este între noi, rânduiala divină în domeniul firesc a fost abandonată – precum în zilele lui Noe, ca în Geneza 6; acolo este scris că oamenii nu s-au mai lăsat mustraţi de Duhul lui Dumnezeu. S-a ajuns prea departe, încât Dumnezeu a hotărât şi a spus că va pune capăt situaţiei. Apoi Dumnezeu a făcut un început nou.

Oh, de câtă durere ar fi putut fi scutită omenirea dacă nu s-ar fi mers la avocat, pentru divorţuri. La Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile, dar trebuie să ne întoarcem la El; şi de fapt aceasta este punctul principal. Nu ştiu ce-i va spune Dumnezeu în ziua judecăţii celui ce are probleme în căsnicie, celui ce ia aceste probleme în mâinile sale, le împrăştie în stânga şi-n dreapta şi merge, după aceea, la avocat. De fapt eu nu vreau să fiu de faţă la această sentinţă. Dar vouă ca prieteni ai mei, ca fraţi ai mei, ca surori ale mele, v-o pot spune acum: calea cea mai grea pe care trebuie să umble un om pe acest pământ este atunci când soseşte prima scrisoare de la avocat. Da… Calea pe care merge omul din ziua aceea – din 9 februarie 1981, calea aceasta pe care am fost nevoit să merg eu, este o cale de nedorit nimănui. Domnul Dumnezeu mi-a dăruit harul să pot rezista din pricina Cuvântului lui Dumnezeu. Şi am dus mai departe Mesajul divin. Iar vouă, prietenii mei, vouă, fraţii şi surorile mele, vă mulţumesc în Numele Domnului. Pentru voi distanţa nu este prea mare, costul nu este prea mare ca să veniţi aici şi să ascultaţi Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu să vă binecuvânteze. Eu vă garantez că Cuvântul Domnului nu se va întoarce gol, ci va împlini în noi toţi scopul pentru care l-a trimis Dumnezeu. Şi noi strigăm „Isus este Biruitorul!" Binecuvântat să fie Numele Domnului.

Să ne ridicăm mâinile, să ne rugăm împreună.

Doamne, Dumnezeule Atotputernic, Îţi mulţumim din toată inima pentru credincioşia Ta, pentru toate făgăduinţele pe care le-ai dat în Cuvântul Tău. Dumnezeu credincios, ascultă-ne acum, binecuvântează-i pe toţi, mântuieşte, vindecă, dăruieşte har ca toate problemele, toate încercările să fie trecute. Lucrează după cum doreşti Tu şi descoperă-Ţi biruinţa de pe Golgota în vieţile noastre. Fă totul bine, o, Doamne.

Te lăudăm, Te slăvim, Îţi mulţumim pentru puterea sângelui Tău, a Cuvântului Tău şi a Duhului Tău. Şi-Ţi mulţumim deja de pe acum pentru desăvârşirea Bisericii Tale. Îţi mulţumim pentru chemarea afară, pentru pregătire, şi-Ţi mulţumim de pe acum pentru desăvârşire.

Şi tot poporul să spună AMIN! AMIN! Cel ce a început va şi încheia biruitor până în ziua revenirii Sale! Nu priviţi la încercări, nu priviţi la împrejurări, nu priviţi la voi şi nu priviţi la alţii – PRIVIŢI LA DOMNUL! Şi El va face bine toate lucrurile. Fiţi binecuvântaţi cu binecuvântarea Dumnezeului Atotputernic care vă însoţeşte pe voi şi pe noi, care umblăm în ascultare de Cuvântul Său, pe căile Sale, făcând voia Sa. Dacă suntem gata pentru aceasta, să spunem AMIN. Şi atunci ne putem referi la Evrei 10, şi anume că prin jertfirea trupului Răscumpărătorului nostru, o dată pentru totdeauna, am fost sfinţiţi şi am fost aduşi la destinaţie. Spuneţi pur şi simplu AMIN la aceasta. AMIN şi AMIN. Să cântăm „AMIN, ALELUIA”.

Daţi-mi voie să întreb dacă este cineva care doreşte să fie botezat. Cine doreşte să fie botezat? Vreţi să ridicaţi mâna? 1, 2, 3. Vă rog să veniţi în faţă. Da, sunt unii. Cei ce doresc să fie botezaţi, veniţi vă rog în faţă. Veniţi, vă rog, surori şi fraţi scumpi.

Soră scumpă, Domnul Dumnezeu să te binecuvânteze. Binecuvântat să fie Numele Domnului. […]

Vorbiţi cu toţii germana? Frate Kupfer, te rog… Câţi ani ai, tinere? 12. Dumnezeu să te binecuvânteze. Şi în punctul acesta, încă de la început, am avut călăuzirea Domnului – pentru că El, la vârsta de 12 ani a fost în Templu, vorbind cu cărturarii. Deci, de la început, am avut călăuzirea interioară ca să fie acordat botezul începând de la vârsta de 12 ani, când tinerii îşi asumă responsabilităţi şi nu sunt botezaţi doar pentru că aşa doresc părinţii lor, ci pentru că este propria lor hotărâre; ei şi-au dedicat Domnului viaţa lor, fiind botezaţi.

Sunt bucuros şi pentru voi, frate şi soră, Domnul să vă binecuvânteze într-un mod puternic. De asemenea şi pentru tine, frate

iubit. Ţi-ai dedicat şi tu viaţa lui Dumnezeu, şi eşti gata să-l slujeşti şi să-L urmezi? AMIN. Să ne rugăm împreună.

Frate Schmidt, vino şi te roagă pentru cei ce doresc să fie botezaţi. […]